

EYLEMSİZLİK ÇARPINTISI

Gece ile gündüzün -en takdire şayan gözlemcilerin nazarında dahi- birbirinden ayırt edilmesinin imkansız olduğu günlerin birinde, zifiri karanlığı gizleyen soluk bulutların bir nebze altında onlarca topter devriye gezmekteydi. Dümenlerindeki dev fenerleriyle yüzlerce metre aşağıdaki Yakut şehrinin boş sokaklarını güçlkle de olsa aydınlatmayı başarabilen bu araçlar sayesinde, şehir neredeyse canlı gibi görünüyordu. Parlak kızıl camlı binaların yıkık dökük duvarları altında külüstüre dönmüş olan pek çok otomobil, yıllardır güneş görmemiş ölü otların esiri haline gelmişti.

Şehrin esas doğasını, onu saran toprağı boğarak üste çıkan asfaltlar çökerek gezegen yüzeyinde pek çok yapay kraterin meydana gelmesine sebep olduğundan beri Yakut şehrinde nefes alabilen herhangi bir canlıya rastlanmamıştı. Atmosfere karışmış zehirli gazların çeşitli santrallerle arada sırada girdiği tepkimeler sonucu oluşan irili ufaklı patlamalar haricinde şehir, tanrının bütün saniyeleri boyunca sessizliğini korumaktaydı. Bulutların ve hatta kör Güneş'in bile üstündeki yaratıcıların evlerinden yeryüzüne gönderilen Gözcüler olmasa, Yakut şehrinin de tarihin tozlu raflarından birine kaldırıldığı söylenebilirdi.

Topterler kanat çırparak şehre tanıdıkları nihai insafı da kestiklerinde, elli iki farklı Gözcü'nün sahneye çıkma vakti gelmişti. Bulutları delip geçerek çatlak yüzeye ve yıkık dökük tabanlara iniş yapan android ordusu, dipsiz uzaydan üzerlerine çullanacak ve işlemcilerinde deprem etkisi yaratacak sinyaller alıcılarına ulaşana kadar, sanki Rönesans'tan fırlamış heykellermişçesine medeniyetin onlara temas etmesini beklemeyi sürdürdü. Yaratıcılarının buyruğuyla gözlerini açan ve bütün sistemlerini devreye sokan L-1922, kendisinin tıpatıp aynısı olan az gelişmiş android birlikleriyle gözcülük yapmak üzere bir kez daha Yakut şehrinde uyanmıştı.

Dörtgen tabanlı olacak şekilde tasarlanan ve bu sayede menzili boyunca hiçbir kör noktası bulunmayan kafasının dört kenarındaki gözlem fenerleriyle ilkel android, diğer Gözcüleri ve hatta şehrin derinlemesine uzanan boş sokaklarını rahatça inceleyebiliyordu. Onları anatomik olarak insana benzeten L-1922, bütün taramalarına rağmen metalik bedenleri ve şekilsiz kafaları dışında gerçekten de insandan pek bir farkları olmadığını da biliyordu. Elbette bu yalnızca dış görünüş için böyleydi, yaratıcılar mantıklarına uygun olarak asla androidlerine akıl vermezlerdi.

Oysa insanları, olabilecek en kısa zamanda ortadan kaldırılması gereken mutlak ve acımasız yaratıklar haline getiren en önemli unsur akıldı. Akıl onlara seçim şansı sunuyor, kısa denilebilecek ömürlerini çeşitli kötülüklerle şekillendirebilmelerine olanak sağlıyor, beyinlerinde gelişen ve sembolik bir anlamda da olsa kalplerinde işlenerek dillerinden çıkmaya hazırlanan fikirleri üretmelerini mümkün kılıyordu. Akıl, insanları her an düşünmeye zorlayarak onları birer kabuk olmaktan alıkoyuyor ve şahsiyet haline getiriyordu. Akıl, L-1922'nin ve diğer elli bir androidin her gece Yakut şehrine inip hâlâ yaşayan bir insan var mı diye kontrol etmesini zorunlu hale getiriyordu.

Çünkü yaratıcılar, akli tek bir canlının bile elinde bulundurmaması gereken korkunç bir silah olarak görüyorlardı.

Yanındaki diğer androidler birbirinden bağımsız yönlere dağılırken L-1922 bir süre daha olduğu yerde dikilerek alıcılarına yeni bir tınının kazınmasını bekledi. Diğerlerinin aceleci tavırlarının aksine -yazılımı gereği- daha temkinli olan bu android, günün sonunda eve en fazla avla dönen olurdu. Her ne kadar kısa denilebilecek on yıllık bir süre boyunca av gerçekleşmemiş olsa da Gözcüler asla işlerine yönelik tutumlarını değiştirmezler, kendilerine vaat edilen ödüllere ulaşmak için ellerinden gelen her şeyi ortaya koyarlardı.

Cıvatalarındaki ince pas tabakaları ve metalik göğsündeki narin çizikleri ile L-1922, bütün yaratıların arasında en tecrübeli olanı olmasına karşın, asırlardır en ufak bir ödül dahi görmemişti. Yine de burada, şehrin çökmeye yüz tutmuş taş zemininde dikiliyor ve avını bekliyordu. Kömür karası gökten süzülen asit yağmurunun damlaları vücuduna her çarpışında radarında bir başka sinyalin belirmesi ziyadesiyle rahatsız edici olmasına karşın, ilkel androidin alıcısında hissettiği yeni titreşimlerin belli belirsizliği de neredeyse tüyler ürperticiydi.

Varlığı belirsizlik havuzunun dibine karışmak üzere kalakalmış olan avlar, L-1922 için yeterince teşvik edici olmasa da şu anda aldığı sinyallerin peşinden gitmeye yönelik ilginç bir güdüyle zorlanıyordu. Bu yaratı bir insan olsaydı içinde bulunduğu durum merak veya ilgi olarak adlandırılabilirdi. Ancak onun türü duygular ve hislerden mahrumdu.

Yine de sahip olduğu güdüler yeterince kuvvetli olmalıydı ki L-1922 harekete geçti. Metalik tıngırtılar çıkararak birkaç metrelik mesafeyi hızla kat etti ve sinyalinin kaynağı olan noktaya çabucak vardı. Artık düz denilebilecek asfalt yolun üzerinde durmaktansa birbirine paralel inşa edilmiş iki ıssız binanın arasında dikiliyordu. Ancak başını çepeçevre saran gözlerinin hiçbirinde bir insanı, hatta herhangi bir canlıyı bile göremiyordu. Öyle ki androidin artık eski sinyalleri alamadığını fark etmesi uzun sürmedi. Vaktin değerini yeterince iyi bir şekilde kavrayabilmesini sağlayan yazılımı sayesinde L-1922 yeni avlar aramak için arkasını döndüğünde, bu garip sinyaller de her zamankinden güçlü olacak şekilde alıcılarında belirmişti.

Sanki gümüş bir okla kalbinin tam ortasından vurulmuş devasa bir kurtmuşçasına sarsılan android süratle geri döndü. Sinyalin kaynağı şimdi de bu iki binanın kesişim noktasında, ara sokağın hemen sonunda gözüküyordu. İlkel android bu sorunu işleticisinde bir an olsun tartmadan ilerledi ve sinyali takip etti. Yanındaki iki duvar da giderek birbirine daha fazla yaklaşıyor ve omuzlarındaki çelik plakalara daha sert sürtüyor olsa da o, umursamazca ilerlemeyi sürdürüyordu.

Kafasını delip geçen kurşun mermiler gibi onun bütün bedeninde dalgalanmalara sebep olan yağmur her geçen saniye şiddetleniyor ve bu geç oluşumlu sentetik canlıyı neredeyse öfkeliendiriyordu. İnsanî duygulardan bağımsız varlığıyla bile birtakım çevresel güdülerin kurbanı olmayı sürdüren android, her iki

duvar da giderek yaklaştığında önündeki yolun daraldığını fark ediyor ama kollarından kıvılcımlar çıkıyor olmasına rağmen ilerlemeyi kesmiyordu.

Pas içinde çürümeye terk edilmiş bir sokak lambası direği kadar hareketsiz ve akvaryumdaki bir balık kadar çaresiz olmasına saniyeler kalmıştı ki, L-1922 durdu. Onu neredeyse sonsuz yok oluşa ulaştıracak olan ilgi çekici sinyaller ansızın kesilmişti. Kalakaldığı yerde kendini sorgulayan android bütün sistemini gözden geçirdi. Devreleri yanmamış ve işlemcisi arızalanmamıştı. Radarında herhangi bir virüs algılamıyor ve yazılımında bir aksaklık göremiyordu. Ancak ne olduğunu hâlâ kavrayamıyordu.

Lineer yolla aktarılan ve androidlerin hafızasında rahatça yer edinen düşünsel titreşimler L-1922 için hiç de yabancı değildi, aksine çok tanıdıktı. Fakat az önce algıladığı sinyaller bu tanıdık tınılara hiç benzemiyordu. İnsanlar düşünmeyi bir anda keserek alıcılardan izlerini silemezlerdi. Öyle ki bu izler bu derece zayıf ve narin de olamazdı, insan düşüncelerinin titreşimleri androidlerin radarında bir davul gibi gümlerdi. L-1922'nin peşine düştüğü titreşimler ise daha çok mırıltılara benziyordu.

Zavallı android, bu sorunun yağmur damlaları yüzünden oluştuğuna tam ikna olacakken aynı sinyalleri zarar görmeye başlamış olan alıcılarında bir kez daha algıladı. Dört gözünden kuzey yönüne bakanına hızla odaklandığında artık çok daha güçlü ama yine de eskilerine göre hâlâ zayıf olan titreşimlerin sahibi olan canlıyı fark etti. Vücudunu yan çevirip iki binanın kesişim noktasından sıkışarak çıktığında, eklemlerinden birini yanlışlıkla kırdığını da fark etmiş ama umursamamıştı.

Hesaplamalarına göre otuz metre ilerisindeki bu canlı, kesinlikle tanıdık bir insan anatomisi taşımıyordu. Dört ayağı üzerinde duran ve bedeninin belli başlı kısımları değil de tamamı tüylerle kaplı olan bu gri çizgili canlının tel bıyıkları ve incecik bir kuyruğu vardı. Sivri, üçgen kulaklarını oynatarak olduğu yerde duran canlı minik bir kükremeyi andıran tiz bir ses çıkardığında L-1922'nin alıcıları neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Android bu canlının farklı ve şimdiye kadar gözden kaçmış bir tür olduğunu anlamıştı. Onun ne olduğunu tam olarak bilmiyor olsa da bir insandan epey farklı olduğunu görebiliyordu. Hatta taban tabana zıt bile diyebilirdi.

Yine de onun dikkatini asıl çeken ve bütün işlemcisini sarsan şey, canlının çevresinde parçalanmış metal uzuvların bulunmasıydı. Öyle ki canlı, göğüs kafesi patlamış bir Gözcü androidin üzerinde oturuyordu ve etrafında onlarca işlevsiz android de bulunuyordu. L-1922 kararsızlıkla geri çekildi çünkü bu işlevsiz bedenler ne insanlar tarafından ne de bu canlı tarafından parçalanmışa benziyordu. Eğer yanılmıyorsa bu androidler, kendi kendilerini imha etmişlerdi.

Dimdik doğruldu, bir kez daha bütün odağını tek gözünde topladı ve şekilsiz kafasını yana eğerek neredeyse hareketsiz ve zararsız görünen bu canlıyı incelemeye koyuldu. O da titreşimler üreten bir varlık olduğuna göre belki de ortadan

kaldırılmalıydı. Veya belki de yaratıcılar yeni bir türün keşfedildiğini öğrenirlerse bundan yararlanmayı daha hoş bulurlardı. Hangi sonucun onu çok istediği ödüle götüreceğini bilemiyordu.

Az sonra biraz yakınında başka bir androidin de belirdiğini fark etti. Yabancı canlıyı öylece izlemekteydi. Çok geçmeden bir Gözcü daha onlara katıldı. Ve bir tane daha. L-1922 uygun bir hesaba varana kadar karşısındaki titreşim kaynağını anlayamamış bakışlarla inceleyen en az bir düzine android toplanmıştı bile. Ancak o, ne olursa olsun ödülün kendi payı olduğuna inanıyordu. Yabancıyı diğerlerinden çok daha önce bulmuştu.

Onunla ne yapacağına yönelik bir karara varamamış olsa da ödül onun hakkıydı. İşlemcisi yaratılış amaçlarından en önemlisine uygun olarak saldırıya yönelmek istiyordu. Bileğinden açılan yeni göz, öldürücü bir silah haline gelecekti ama L-1922 ona direniyordu. Kolundaki bütün eklemler sallanmaya ve cıvataları kontrolsüzce yerinden oynamaya başladığında bunu durdurmak için diğer kolundan destek almayı denedi. Binaların arasından çıkarken tek eklemine kırdığı için bunu yerine getirememişti.

Olduğu yerde titremeyi ve kendisiyle mücadele etmeyi sürdürürken androidlerden biri silahını ortaya çıkarıp canlıya doğrulttu. L-1922 bunu fark ettiği ilk anda kendisine daha fazla karşı koyamayarak kolunu kaldırdı ve karşısındaki meslektaşına ateş etmeye kalktı. Eğer çevredeki androidler duygu sahibi insanlara benzeselerdi yaşadıkları durum hayret olarak adlandırılırdı. Öyle ki ilk kez kendi türlerinden birisi bir diğerine tehditkâr bir hamlede bulunuyordu.

Bu tarz durumlara karşı yapacakları hamleyi söyleyen herhangi bir yazılımları yoktu ki.

L-1922 reaktöründen ani bir kıvılcımın fırladığını fark ederek kendisini durdurmaya çalıştı. Bütün vücudunu sıkarak güdülerine karşı koymaya ve gerçekleştirmek üzere olduğu ateşi durdurmaya çalıştı. Hemen önündeki yabancı canlı bir kez daha minik kükremelerinden birini çıkardığında androidin artık dayanacak gücü kalmamıştı. Çelik göğüs kafesinde kırmızı bir ışık hızla yanıp sönmeye başladı ve dört gözünün tamamında da ışıklar kayboldu. L-1922 oturur pozisyonda yere temas ettiğinde, olduğu yerde sadece zil sesi çıkarıyordu.

Çıkan ses öylesine yüksek ve ürkütücüydü ki küçük canlının bütün tüyleri yaydan fırlamaya hazır birer okmuş gibi dikildi. Az sonra bu yabancı yaratık onlarca Gözcü androidin arasından kaçıp uzaklaştı. Gelgelelim diğer herkes bir ağaç kadar hareketiz bir şekilde dikiliyordu.

L-1922'nin çıkardığı çınlamayı andıran ses yükselerek adeta bir siren halini aldı. Yaydığı kırmızı ışık hızla yoğunlaştı ve herhangi bir Gözcü ona karşılık verene kadar iş işten geçti.

Zavallı androidin reaktöründen yükselen kıvılcım bütün bedenini sardı ve bir bomba etkisiyle havaya uçtu. Yayıdığı pak ateş ve yoğun elektrik dalgasıyla havaya uçan android, yanındaki onlarca türdeşini de paramparça etmiş ve her yeri alev altında bırakmıştı. Küçük yabancı canlı, az ilerde çürümeye yüz tutmuş otomobillerden birinin üzerine oturmuş patisini yalıyor ve androidlerin cansız bedenlerinden yükselerek kör Güneş'e doğru uçuşan kara dumanları sessizce seyrediyordu.